

Матю Стовър - „Героите умират“

Стоя, сложил ръка на касата на вратата, и усещам как в мен трепти някакъв потиснат инстинкт – това ще боли.

Поемам си дълбоко дъх и влизам.

Спалнята на принц-регента Тоа Фелатон е наистина доста скромна, като се има предвид, че този тип в леглото управлява втората по големина империя в Отвъдие. Самото легло е с големина около половин акър и може да побере осмина. Четирите резбовани стълба от розов терил, всеки от които с дебелината на бедрото ми, са увенчани с лъскави месингови лампи. Дългите жълти пламъци, наподобяващи остриета на копия, потрепват леко от течението, идващо откъм скрития вход за прислугата. Затварям безшумно вратата след себе си и брокатеното ѝ покритие се слива с шарката на стената.

Презазвам през люлеещия се килим от копринени възглавници – стигащ до коленете ми облак от ярко проблясващи цветове. Отляво се вижда отделен златист блясък и сърцето ми внезапно се разгуптява – но това е само моята собствена ливрея, моята прислужническа дреха, която се отразява в сребърното огледало над скрина на принц-регента от лакиран липкийски крим. Отражението показва моето преобразено чрез заклинание, омагьосано лице – гладки, кръгли бузи, пясъчноруса коса, наченки на светъл мъх по лицето. Намигам на отражението си и се усмихвам с пресъхналите си устни, след което въздъхвам тихо и продължавам да крача нататък.

Принц-регентът лежи, облегнат на възглавници, които са по-големи от цялото ми легло, и похърква щастливо, като сребристите косъмчета на мустаците му се повдигат при всяко издишване. Върху широките му гърди лежи отворена книга – роман на Кимлартен от поредицата за Кориш. Това ме кара да се усмихна отново – кой би предположил, че Лъва от Проритун е сантиментален? Вълшебни приказки – прости истории за прости умове, глътка въздух за разведряване от суровостта на реалния живот.

Оставям тихичко златния поднос на масичката до леглото му. Той се размърдва, без да се буди, намества се по-удобно – и кръвта ми застива. Заради движението му откъм възглавниците му полъхва мирис на лавандула. Пръстите ми се разтреперват. Косата му, разпусната за през нощта, обгръща лицето му като венец с металически цвят. Това благородно чело, тези искрящи очи, тази грубо изсечена брадичка, изложена на показ чрез грижливо избръсване на част от иначе гъстата му брада – наистина идеалният образ за велик крал. Статуята му, в която е яхнал вдигнал се на задните си крака кон – тази, която се намира в Двореца на боговете близо до фонтана на Проритун – би му била великолепен, вдъхновяващ надгробен паметник.

Той отваря широко очи, когато усеща как дланта ми сграбчва гърлото му – твърде голям професионалист съм, за да опитвам да заглуша вика му с ръка, притискаща устата му; през хватката ми успява да премине само леко писукане. Обезкуражавам понататъшната му съпротива, като доближавам широкия си двуостър нож на един инч от дясното му око.

Прехапвам езика си и слюнката навлажнява устата и гърлото ми. Гласът ми е спокоен – много нисък и монотонен.

– Нормално е в подобни ситуации да се кажат няколко думи. Никой не бива да умира, без да узнае защо го убиват. Не владее изкуството на красноречието, затова ще бъда кратък. – Навеждам се по-близо до него и го поглеждам в очите над острието на ножа. – Манастирите ти помогнаха да запазиш Дъбовия трон, като подкрепиха глупавите ти действия срещу Липке по време на Равнинната война; Съветът на братята смяташе, че

ще си достатъчно силен владетел, за да предпазиш Империята от разпадане, поне докато кралицата дете достигне пълнолетие.

Лицето му започва да посинява, а под пръстите ми вените на шията му вече изпъкват. Ако не побързам, той ще изгуби съзнание, преди да съм приключил. Издишвам през зъби и ускорявам темпото.

– Обаче впоследствие те установиха, че си идиот. Твоите наказателни данъци изтощиха както Кириш-Нар, така и Желед-Каарн – дочух, че десет хиляди свободни селяни са умрели от глад само в Каарн през тази зима. А сега бръкна в здравето на Липке заради онази глупава желязна мина в Божиите зъби, и при това така си се разфучал, сякаш искаш да спретнеш истинска война на две мижави източни провинции. Ти игнорира и оскърби търговската делегация от Липке и пренебрегна препоръките на Съвета на братята. Затова те решиха, че вече не си подходящ да управляваш, ако изобщо някога си бил. Те се умориха да те чакат. Така че ми платиха голяма сума, за да те отстраня от трона. Ако разбираш какво ти говоря, мигни два пъти.

Очите му са опулени, той гледа така, сякаш би се лишил от клепачи, ако можеше, и гърлото му под пръстите ми потрепва. Опитва се да каже нещо, но умението ми да разчитам думите по устните не е достатъчно, за да разпозная нещо друго освен началното „моля, моля, моля“. Несъмнено той иска да спори с мен или може би да ме помоли за снизходителност или убежище за жена му и двете му дъщери. Не мога да му гарантирам нито едното, нито другото – ако след смъртта му започне борба за власт, те ще имат същите шансове да оцелеят, както и останалите от нас.

Най-накрая очите му започват да изсъхват и той мигва – веднъж. Забавно е как нашите рефлексии понякога водят до смъртта ни. По условията на договора ми съм длъжен да се уверя, че той ме разбира; ако искам да го направя, както му е редът, трябва да изчакам да мигне още веднъж. Когато се убива крал, трябва да се спазят всички формалности.

Погледът му се мести насам-натам – старият воин прави последен отчаян опит да извика за помощ.

Ако трябва да избирам между точното спазване на договора и възможността да бъда хванат в спалнята на принц-регента на деветия етаж в двореца „Колхари“, договорът да върви на майната си.

Притискам ножа към окото му. Изпращава кост и плисва кръв. Отблъсквам с ножа лицето му надалече от мен – ако някой види петна от кръв върху ливреята ми, докато се измъквам отгук, това може да се окаже фатално за мен. Принц-регентът се мята като риба, неочаквано озвала се на сухо след поредния си скок срещу течението. Това е просто последният несъзнателен опит на тялото му да се вкопчи в живота. Междувременно се задействат червата му и пикочният мехур. Сатенените чаршафи около него се покриват с нечистотии – още един първичен рефлекс, безполезна хитрост, предназначена да направи тялото неапетитно за хищника.

Майната му. И без това не съм гладен.

Сигурно минава цяла година, преди той да утихне. Подпирам със свободната си ръка челото му и раздвижвам ножа насам-натам. Той се освобождава с мокро жвакане и пристъпвам към най-зловещата част от работата.

Назъбеното острие навлиза с лекота в плътта на шията, но изскърцва при съприкосновението си с третия гръбначен прешлен. Леко завъртам ножа и той преминава между третия и четвъртия прешлен. След няколко секунди рязане главата се отделя от тялото му. Миризмата на кръвта му е толкова силна, че надделява дори над вонята от изпражненията му; стомахът ми се свива и едва успявам да си поема дъх.

Свалям капака на златния поднос, който съм донесъл от кухнята, внимателно свалям съдовете с димяща храна и слагам на тяхно място главата на Тоа Фелатон, като я държа грижливо за косата, за да не падне нито една капка кръв върху дрехите ми. Връщам

златния капак върху подноса, свалям изцапаните си с кръв ръкавици и ги хвърлям небрежно върху тялото, заедно с непотребния вече нож. Ръцете ми са чисти.

Вдигам подноса до главата си и си поемам дълбоко дъх. Лесната част приключи. А сега трябва да се измъкна оттук жив.

Основната трудност е да се отдалеча от трупа. Ако мина безпрепятствено покрай двамата стражи при служебната врата, ще бъда извън двореца, преди някой да разбере, че старецът е мъртъв. Адреналинът в кръвта ми се покачва, ръцете ми започват да треперят, по гърба ми ползват тръпки. Ударите на сърцето отекуват в ушите ми.

В горния десен ъгъл на полезрението ми примигва червеното квадратче, означаващо „Изход“. Не му обръщам внимание, дори когато се премества заедно с погледа ми като послеобраз на слънцето върху ретината.

Стигнал съм едва наред стаята, когато вратата за прислугата се отваря. Джемсън Тал, главният камерхер, започва да говори още преди да е пристъпил през прага.

– Моля за извинение, Ваше Величество – заломотва той бързо и задъхано, – но се носи слух за самозванец сред прислуг...

Джемсън Тал зърва обезглавения труп в леглото, забелязва и мен и ломотенето му преминава в ахване. Очите му се опулват, кръвта се отдръпва от лицето му; устата му се движи така, сякаш той се задушава. Преодолявам разстоянието между нас с дълъг, плавен скок и го изритвам в гърлото. Той се стоварва на пода като чувал с камъни и сега започва да се задушава наистина, опитвайки да си поеме дъх през натрошения си ларинкс, докато дере гърлото си и се гърчи на пода в сервизния коридор.

Дори не изпускам подноса.

Не е трудно да се справя с единия от стражите. Той възкликва нечленоразделно и пада на едното си коляно край Тал в глупав опит да му помогне. Какво е решил да направи, да тупа нещастника по гърба, докато онзи не изплюе трахеята си? Вторият страж не се вижда; явно по-умен от партньора си, притиснал се е към стената на сервизния коридор и ме причаква.

И двамата стражи носят дълги и здрави ризници под мантиите си в пурпурночервено и златно, а шлемовете им с мека подплънка са подсилени с допълнително стоманено покритие. Тоа Фелатон не е пестил средства за екипирането на придворните си рицари; моите ножове са безполезни срещу тях, но какво да се прави – вече няма измъкване.

Очакването е приключило. Отново съм щастлив.

По-умният страж загрява какво става и започва да вика за помощ.

Свалям капака на подноса и поглеждам мрачно Тоа Фелатон. Долната третина на дългите му коси е подгизнала в кръв, но лицето му не е твърде разкривено; може да бъде разпознато лесно дори с дупката на мястото на окоето му. Подавам подноса от вратата на височината на гърдите ми; при вида на съдържанието му викът на стража секва така, сякаш са забили стрела в гърлото му. Докато той се опитва да осъзнае, че това е отсечената глава на краля му, аз изскачам в сервизния коридор. Разполагам с две секунди, може би малко повече, преди стражът умник да е в състояние да направи нещо повече от това, да каже: „А?“.

Падналият на едно коляно страж сграбчва меча си, изправяйки се. Пускам подноса, той издрънчава и главата се търкулва надалече, а междуременно аз хващам стража глупак за китката, принуждавайки го да остави меча си на мястото му. Нанасям му рязък удар с глава, който отекува в ушите ми с приглушено бум; носът на Глупака се разпльоква като кюфте и очите му се събират към носа. Обгръщам го с двете ръце през шлема, завъртам го рязко в задушаваща хватка и го пращам в посока на Умника. Подплънката в шлема му не го спасява – прешлените на врата му се счупват с рязко изпукване, докато го прехвърлям през гърба си. Той започва да се гърчи, докато

животът го напуска, а междуременно аз прескачам потрепващото тяло на Джемсън Тал, за да отида при Умника и да го убия.

И в този момент Тоа Фелатон ми поднася отмъщението си, което сигурно ще го накара да се подхилква в задгробния си живот.

Когато се приземявам, без да откъсвам поглед от Умника, който се опитва да се измъкне изпод Глупака, кракът ми попада върху главата на принц-регента. Тя се търкулва под крака ми и аз се катурвам като Елмър Фъд.

Едва успявам да се превъртя през рамо, вместо да падна по гръб, и само теснотата на сервизния коридор спасява живота ми – когато Умника замахва с меча си към главата ми, върхът му се закача за дървения панел. Опитвам се да се изгъркалям надалече, но се натъквам на Джемсън Тал, който все още агонизира, и този път Умника постъпва както трябва. Вместо да замахва с меча си, той ме мушва с него и вкарва един фут стомана в черния ми дроб.

Меч в корема – това е доста объркващо нещо; всъщност не е болезнено, или поне не много, но е наистина страшно студено, из цялото ти тяло се разнася смразяващ студ, който изсмуква силата от краката ти; същото изтръпване, което получаваш, когато дъвчеш ледено кубче, само че го усещаш върху цялото си тяло; и чувстваш как острието се плъзва в теб, реже вътрешностите ти и честно казано, цялата работа е адски гадна, ако питате мен.

Освен това двата фунта стомана в корема разказват играта на заклинанието, което ме кара да изглеждам като юноша евнух. Магическият заряд проблясва като изгорял кинескоп и кара косъмчетата на врата ми да настръхнат, а брадата ми – да ме засърби.

Умника измъква острието, вместо да го завърти няколко пъти вътре в мен – грешка, предизвикана от неопитност, заради което заслужава да го убия. По време на измъкването мечът закача реброто ми – усещането може да се сравни с драскането с нокти по черна дъска, съчетано със стържене по зъбите със зъболекарска машинка, без упойка. Причернява ми пред очите, простенвам и изтръпвам от болка, а Умника погрешно взема това за предсмъртно хриптене и гърчене – отново липса на опит.

– Тази смърт е по-лека, отколкото заслужаваш, мръсно! – казва той.

При мисълта за убития му господар в очите му се появяват сълзи и аз не намирам кураж да му кажа, че съм съгласен с него.

Той се навежда към мен, и когато най-накрая заклинанието изчезва напълно, очите му се опулват. С благоговение в гласа казва:

– Хей, ти не си ли... ти изглеждаш като Каин! Ти си, нали? Тоест кой друг би... Велики К'хул, аз убих Каин! Ще стана известен!

Аз не мисля така.

Подлагам върха на дясната си обувка зад глезена му, за да подпра крака му, и го изритвам по коляното с левия си крак. Коляното му шумно изхрущява и той се стоварва на пода, стенийки. Това им е лошото на ризниците – не предпазват ставите от извиване в обратната посока. Хлапето обаче не изпуска меча си – трябва да признае, че е сърцат.

Скачам на крака с акробатска ловкост, чувствайки как нещо в ранения ми корем се разкъсва. Стражът мушка с оръжието си към мен – но както лежи на земята, е бавен и за мен не е трудно да притисна длани върху плоските страни на меча му, да го изритам по китката и да му го изтръгна. Подхвърлям меча във въздуха, той се преобръща и аз го хващам за дръжката.

– Много зле, хлапе – казвам му. – Щеше да се научиш, ако беше останал жив.

Замахвам късо с меча и удрям стража над ухото, половин инч под покрития с плочки ръб на шлема. Острието не може да проникне през бронята на шапчицата, но това не ми и трябва; много добър съм с меча и един удар е достатъчен, за да пробия черепа му и да го убия.

Застивам за миг, за да успокоя дишането си и да се ориентирам в ситуацията. Кървя – отпред и отзад, където стражът ме е пробол, несъмнено и отвътре. Давам си сметка, че ми остават десет минути, преди да припадна. Може да са повече, може и по-малко – зависи какви поражения е нанесъл мечът и колко силно кървя.

За това време трябва да се спусна по осем добре охранявани етажа на двореца „Колхари“ и да се слея с тълпата в Стария град на Анхана – и то без да губя главата на принц-регента. Вече е вдигната тревога и вероятно кръвотечението ми е смъртоносно, но това не е причина да оставям главата – без нея няма да ми платят, освен това мъкненето на няколко глави няма да ме направи да изглеждам по-подозрително, отколкото в момента. С течаща по краката ми кръв не мога да блъфирам, не мога да се скрия и навсякъде ще оставям следи след себе си.

Чувам приближаващ се тропот на тичащи крака. Червеното квадратче „Изход“ отново се появява в левия горен ъгъл на полезрението ми. Е, добре. Време е да се махам.

Улавям ритъма на примигването на квадратчето и започвам да мигам в такт с него. Сервизният коридор и мъртвите мъже около мен изчезват в небитието.